



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt X. De modo quem seruare status istius homines in hac nocte
obscura debent.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

his iterum reperiunt adminicula. Quod in appetitus purgatione secus accidit: statim enim ac illam ingredi incipit anima, impossibilitas potentis discurrendi crescit. Quamuis enim verum sit, purgationem hanc in aliquibus minime in suis principijs ita esse perpetuam, quin aliquando, quibusdam suis gustibus, recreationibusque sensibilibus perficiantur, (non enim ob eorum imbecillitatem expeditur eos vno, vt sic dicam ictu, seu impetu, ab vberibus diuelli) nihilominus maiores semper in purgatione ista progressus faciunt, sensitiuæque operationi, (si tamen ad vltiora progredi debeant) finem imponunt. Illi enim qui contemplationis via non incedunt, diuerso admodum modo sese habent; in quibus hæc ariditatum nox, non solet esse in sensu perpetua: quamuis enim aliquando eas patiantur, aliquando tamen nequaquam: & licet non valeant interdum discurrere, alijs tamen vicibus optime possunt, sicut solebant.

Ad hoc autem duntaxat à Deo in nocte hac homines isti collocantur, vt eos exerceat, humiliet, illorumque reformet appetitum, ne gulositati illecebrisque in rebus spiritualibus afflucant; non autem idcirco id facit vt eos ad viam spiritus, quæ est contemplatio ista, perducatur. Non enim omnes, qui ex inforti in via se spirituali exercent; ad contemplationem perfectam à Deo prouehuntur, cuius rei causam, ipse nouit. Hinc est, quod nunquam illorum hominum sensum à consideratione discursuumque vberibus omnino auellat: sed interdum duntaxat, & per interval- la, sicuti diximus.

CAPVT X.

De modo quem seruare status istius homines in hac nocte obscura debent.

Tempore itaque ariditatum noctis istius sensitiuæ, in qua facit Deus mutationem, de qua superius sumus locuti, educendo animam à via sensus, ad viam spiritus, hoc est, à meditatione ad contemplationem, in qua non potest iam operari, nec ex se potentis suis, de rebus diuinis, sicuti dictum est, discurrete; hoc inquam tempore, magnas spirituales viri patiuntur afflictiones, non tam propter siccitates, quas sustinent, quam propter metum, quo ne forte in via hac aberrauerint, tenentur; existimando se spiritualis sui boni iacturam fecisse, seque à Deo esse derelictos, quandoquidem nullum in rebus bonis fulcimentum, nullamque consolationem reperiunt. Tunc laborant, & conantur (sicut consueuerant) aliquo fulcire gustu potentias, easque alicui obiecto discursus alligare, arbitrando, nisi ita faciant, neque operationem suam sentiant, nihil se omnino agere. Quod tamen fit, non sine graui tædio, interiorique animæ renitentia, cui in quiete illa, ac otio manere libebat. Quod dum faciunt, diuerter de se ab vno, non proficiunt in altero, quia enim proprii spiritus operatione vtuntur, spiritum pacis & tranquillitatis, quem possidebant, amittunt. Quare similes sunt illi, qui opus iam perfectum deserit, vt iterum illud efficiat: vel ei, qui ab vrbe egressus, eam denuò intrat: vel denique illi, qui prædam venatione

D d 2 tione

B.
annis
CruceOpera
ystica

NVT

129

Observanda est causa huius doctrina.

Præcipua causa afflictionis animæ in hoc purgationis seu ariditatis status constituta.

*In quam
gravia cor-
ruant spi-
ritualia
damna
qui in hoc
statu du-
ctore apto
desistunt
iuri?*

tionem captam dimittit, ut sursus eam vene-
tur; quorum profectò conatus, hac in par-
te iam est superuacaneus, cum nihil sint
amplius reperiri: & præsertim quia ad
priorem suum agendi modum redeunt, ut
dictum est. Si in hoc statu homines isti, eo
qui illos intelligat dirigatque sunt destitu-
ti, retrocedunt miseri, certam deserendo
viam; vel saltem fiunt remissiores, vel de-
nique ne ad ulteriora tendant se ipsos præ-
pediunt, idque ob multas quas adhibent
diligentias, ut primo meditationis discursus
que tramite gradiantur, propriam inte-
rim naturam defatigando, nimiumque af-
fligendo, dum se ob negligentiam propriam
vel peccata, progressum minimè facere i-
maginantur. Qui certe eorum labor iam
superuacaneus est, siquidem iam aliam ducit
eos Deus viam diuersissimam à primam; quæ est
contemplationis: vna enim via, meditatio-
nis est & discursus; altera autem, nec ima-
ginationi, nec discursui subest.

*Quid fa-
ciendum
sit homini-
bus in hoc
statu con-
sistunt?*

Qui in statu isto se versari animaduert-
terint, expedit eis animum sibi ipsis adde-
re, & ad perseveranter patiendum se ipsos
inducere. Non despondeant ergo animam,
neque afflictioni succumbant, sed pleno
corde fidant Deo, qui recto & simplici
corde se requirentes non deserit, huicque
itineri necessaria suppedabit, donec eos
ad serenam limpidamque amoris lucem
perducatur, quam eis, mediante altera ob-
scura spiritus nocte confert, si à Deo in ea
collocari promeruerint.

Modus itaque, quem in hac sensus no-
cte seruare debent, est; ut nihil discursum
meditationemque curent: cum iam (vbi di-
xi) non sit rerum istarum amplius tempus:
sed in tranquillitate ac quiete permittant
manere animam, quamuis illis se nihil age-
re & tempus inaniter consumere, ac ob-
suum temporem nihil in oratione cum gustu
cogitare velle videatur. Multum profectò

præstabant, desolationem suam patienter
sufferendo, ac in oratione perseverando,
id enim quod tunc ab eis requiritur est, ut
animam relinquunt liberam, ab omnibus
que notitijs & cogitationibus expeditam,
& pacatam, nullam tunc aliam, quid cogi-
taturi aut meditari sint, sollicitudinem
admittendo; fatiisque illis sit, amorosa quæ-
dam ac tranquilla in Deo aduertentia seu
attentio; & præterea ut ibi sine omni solli-
citudine, conatu nimioque Deum sentiendi
ac degustandi desiderio permaneant: vni-
uersi siquidem conatus isti, & molimina
inquietant, & à tranquilla quiete, suauique
contemplationis otio, quæ illis in hoc sta-
tu confertur, animam distrahant. Et quæ-
uis maximos conscientie stimulos patian-
tur, quod nimirum tempus otiosè transi-
gant, meliusque futurum, si alicui alterio-
peri incumbere, quandoquidem nihil in
oratione efficere, nilque cogitare valent;
tolerent se ipsos, maneatque tranquilli,
sibi ipsis persuadendo, se nullam aliam ob-
causam ad orationem pergere, quam ut
ibi voluptati indulgeant, & in spiritus la-
titudine maneat. Si enim aliquid ex se in-
terioribus potentijs operari voluerint; ni-
hil efficiant aliud quam illa bona, quæ
Deus pace illa otioque mediante, animæ
confert. & imprimit, impedire & amitte-
re; ut si pictor quispiam faciem aliquam
depingeret, quæ ad aliquid faciendum se-
se hinc & illinc moueret, nihil pictor effi-
cere posset, & ea quæ iam faciebat inter-
turbarentur. Eodem modo, quando ani-
ma in pace ista & interiori otio constituta
est, quælibet operatio & effectus, seu solli-
cita aduertentia, quam ipsa tunc temporis
exercere voluerit, distrahet illam & in-
quietabit; facietque ariditatem, ac sensus
vacuitatem sentire. Quo enim magis vo-
luerit aliquid effectus, & notitiæ admini-
culum acquirere, eò maiorem sentiet de-
fectum,

fectam, qui iam via illa nequit amplius
suppleri. Quamobrem expedit animæ in
hoc statu operationum quæ à potentijs
promanant iacturam nihili facere: quin
potius ut quanto citius eas amittat, optare.
Nam non impediendo contemplationis
insulæ operationem quam Deus maiori cū
abundantia pacifica confert; recreat illam,
locumque præbet ut ardeat, & spiritu a-
moris, quem obscura hæc & arcana con-
templatio secum adducit, succendatur, &
flammeat. Nollem tamen ex doctrina
hac generalem elici regulam meditatio-
nem, vel discursum relinquendi: nunquam
enim relinqui debet, nisi quando nullo
modo aliter fieri potest; eò videlicet tan-
tummodo tempore quando per viam pur-
gationis & afflictionis, vel perfectæ ad-
modum contemperationem illam Dominus
impedierit. Alio enim tempore & occa-
sione, semper huiusmodi fulcimentum &
adiumentum necessarium est: maxime ve-
rò vitæ crucisque Christi meditatio, quæ
ad purgationem & patientiam vitæque
huius securitatem obtinendam, est mediū
omnium optimum, & admirabili modo
sublimen iuvat contemplationem: quæ
nihil aliud est quam arcana, pacifica, & a-
morosa Dei insulso; cui si præbeatur lo-
cus, spiritu amoris inflammatur animam,
quemadmodum ipsa sequenti versu signi-
ficat.

bet ei in se anima (seipsam sicuti diximus
non intelligens) locum pacificum; non-
dum cœperit accendi. Interdum tamen si-
ue hoc faciat anima, siue non faciat, conse-
stim aliquod anxium Dei desiderium
incipit sentire, & quo plus progreditur,
magis se affectam, Dei que amore inflam-
matam percipit; nescit tamen nec intel-
ligit quomodo, & vnde huiusmodi in ea
nascatur amor, & affectus: videtur tamen
illi flamma hæc & inflammatio, quandoq;
tantopere in se exercere, ut amore anxio
Deum optet, secundum quod David,
dum in nocte ista versaretur, dicit de seip-
so verbis istis. *Quia inflammatum est cor meū.*
(in amore videlicet contemplationis)
Gustus quoque mei & affectus commutati sunt.
(hoc est à via sensitiva ad spiritualem per
sanctam istam siccitatem & omnium gu-
stuum affectionumque, de qua loquimur,
cessationem, transmutati sunt.) *Et ego (ait)*
ad nihilum redactus sum, & nescivi. *ibi.*
diximus, nesciens anima, quam viam te-
neat, seipsam in rebus omnibus siue super-
nis, siue infernis, quibus suavitè frui sole-
bat, annihilatam amoreque sauciam videt,
nec tamen scit qualiter, & quia interdum
hæc amoris in spiritu inflammatio,
non mediocriter crescit; adeò ingentes
sunt animæ propter Deum anxietates, ut
sibi in ista siti ossa arefcere, naturaq; mar-
cescere, ac eius calor & vigor, ob viuacita-
tem sitis amoris, languescere & deficere
videatur; quam amoris sitim, viam sentit
esse & experitur anima. Hanc etiam senti-
ebat patiebaturque David, quando ait,
Situit anima mea ad Deum vivum; quod idē
est ac dicere: *Viva fuit sitis qua tenebatur*
anima mea. Quam sitim, cum viva sit as-
ferere possumus, occidere sibi. Quan-
quam sitis huius vehementia, continua
non sit sed per intervalla; ordinariè tamē,
aliqua sentitur sitis. Animaduertendum
D d 3 tamen

CAPVT XI.

Tres versus primi Cantus declarantur.

Anxio amore inflammata.

AMoris inflammatio, communiter à
principio non percipitur, eo quod
ob impuritatem nature, vel quia non præ-

B.
annis
Cruce

Opera
ystica
NVI
129